

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2021 r.,

w sprawie **R. I.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
kwestii dopuszczalności wznowienia z urzędu postępowania sądowego
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 grudnia 2015r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 lutego 2015r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić niedopuszczalność wznowienia postępowania z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Prokuratura Okręgowa w P. – za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w (...) – przekazała Sądowi Najwyższemu pismo skazanego R. I. zatytułowane „Wniosek o wystąpienie do Sądu Najwyższego w trybie art. 542 § 3 k.p.k. z sygnalizacją konieczności wznowienia z urzędu postępowania o przestępstwo rozpoznawane w postępowaniu III K (...) Sądu Okręgowego w P. i umorzenie postępowania”, które ze względu na jego treść należało potraktować zgodnie z wolą skazanego jako sygnalizację konieczności wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt III K (...).

Wnioskujący wskazywał na potrzebę wznowienia postępowania ze względu na naruszenie zasady *ne bis in idem*, do którego miało dojść w wyniku skazania go przez sąd polski za to samo przestępstwo, za które został już wcześniej skazany przez Sąd Rejonowy w H. w S. (nr sprawy B (...)). Dodatkowo, w piśmie uzupełniającym z dnia 13 stycznia 2021 r., skierowanym do Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego, podniósł wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. sprzeczności w treści orzeczenia umożliwiającej jego wykonanie. Miałaby ona – zdaniem skazanego – wynikać z rozbieżności między treścią wyroku Sądu odwoławczego, w którym wskazano, że został skazany z art. 56 ust. 3 i art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a „obliczeniem kary pozbawienia wolności”, w którym zawarto informacje o skazaniu z art. 55 wymienionej ustawy.

Jednocześnie w składanych przez siebie pismach skazany wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia, którego dotyczy sygnalizacja.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

W realiach procesowych niniejszej sprawy rozstrzyganie w kwestii wznowienia postępowania z przyczyn sygnalizowanych przez skazanego jest niedopuszczalne.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 542 § 4 k.p.k. wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w § 3 tego przepisu, tj. z powodu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. -a na nie właśnie powołuje się skazany - jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji.

Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie skazanego. Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), został poddany kontroli w postępowaniu kasacyjnym na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego. Postanowieniem z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt V KK 84/17, Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną na korzyść skazanego jako oczywiście bezzasadną. Oznacza to, że Sąd Najwyższy, będąc zobligowany w postępowaniu kasacyjnym do zbadania kasacji w zakresie uchybień z art. 439 k.p.k., niezależnie od tego czy były one przez skarżącego podnoszone, oddalając kasację, uznał, że orzeczenie kończące prawomocnie postępowanie, którego wznowienia skazany

oczekuje, nie było dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą. 1) Podkreślić przy tym trzeba, że sygnalizowana przez skazanego potrzeba wznowienia postępowania nie opiera się na okolicznościach, które ujawniłyby się już po zakończeniu postępowania kasacyjnego.

Mając na względzie powyższe, w realiach niniejszej sprawy wznowienie postępowania uznać należało za niedopuszczalne.

Niemniej jednak, wobec tego, że skazany sygnalizując wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. posługuje się argumentacją zbieżną z tą zawartą w poprzednim wniosku sygnalizacyjnym, przypomnieć trzeba dodatkowo, że dopuszczalność wznowienia postępowania w jego sprawie z tego powodu, że postępowanie karne co tego samego czynu skazanego zostało już prawomocnie zakończone, była przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, który postanowieniem z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt V KO 16/20, stwierdził niedopuszczalność wznowienia postępowania z urzędu. Wyrażone w tym postanowieniu stanowisko zachowuje aktualność.

Z uwagi na niedopuszczalność wznowienia postępowania z urzędu również z przyczyny wymienionej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., jedynie informacyjnie należy zauważyć, że lektura treści wyroku sądów obu instancji nie daje podstaw do formułowania tezy o sprzeczności zachodzącej w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie. Prawdą jest, że w części wstępnej wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), wymieniając oskarżonych, których orzeczenie to dotyczy, wskazano R.I., jako oskarżanego m.in. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. To, że powyższe wskazanie nie koresponduje z treścią rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji nie stanowi sprzeczności uniemożliwiającej wykonanie wyroku, lecz może być postrzegane jako omyłka pisarska. Treść rozstrzygnięcia zawartego w części dyspozytywnej wyroku Sądu odwoławczego, który zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji jedynie w zakresie orzeczenia o karze nie nasuwa żadnych wątpliwości ani co do wysokości wymierzonej skazanemu kary, ani tego, że złagodzona w pkt 10 wyrok Sądu Apelacyjnego kara pozbawienia wolności została orzeczona czyn, który został przypisany w pkt 68 wyroku Sądu Okręgowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, stwierdzając brak warunków prawnych do rozpoznania kwestii wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 4 k.p.k.), orzekł jak na wstępie. Powyższe rozstrzygnięcie czyni wniosek skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia bezprzedmiotowym.